

1. kapitola

Úspěšný podnikatel a vysoce vzdělaný muž se jednou rozhodl, že zajde do restaurace, aby tam přišel na jiné myšlenky. Na první pohled bylo vidět, že je mu něco kolem čtyřiceti. Jmenoval se Pavel. Měl drobně prošedivělé vlasy a krásné hnědé oči, lesknoucí se pod úzkými brýlemi. V práci se mu dařilo. Ale co mu chybělo, byla láska od toho druhého. Když vešel dovnitř, napadlo ho sednout si na sedačku, co stála v rohu.

V tu chvíli se vše změnilo, když pohledný muž zahlédl mladého hezkého číšníka, který měl nagelované špinavě blond vlasy, česané na ježka. Krk mu zdobily korálky. Modré oči, které mladík měl, muže dočista uhranuly, když stanul před ním.

„Dáte si něco?“ zeptal se ho číšník s úsměvem.

Citlivý podnikatel se dostával do kolen, když se na něj mladík překrásně usmál a vykoktal ze sebe:

„Dám - si - jen kafe...“ odpověděl mu se ztuhlým hlasem a své úzké brýle si vyzdvihl mírně nahoru.

„A jakou kávu máte na mysli? Turka? Nebo jinou kávu?“

„Toho turka bych prosil...“ uculil se na číšníka.

Číšník odtrhl lístek a položil ho na stůl. Muž z ničeho nic začal pozorovat mladíka při práci. Hoch si v okamžiku povšiml, jak na něj krásný muž hledí a koutkem rtů se na něj pousmál.

Podnikateli došlo, že hoch je také gay a raději uhnul očima jinam. Vzápětí mu zazvonil telefon, připnutý u pasu a vyndal ho z pouzdra. Na displeji se mu objevil jeho syn David a na pár vteřin zaváhal. Pak si ale řekl, že by bylo hloupé, kdyby mu ho nevzal a po chvíli se odvážil.

„Copak jsi mi chtěl?“ zeptal se syna.

Z mobilu se ozvalo:

„Napadlo mě ti zavolat, tati. Rád bych tě viděl, ale moc mi nebereš mobil,“ řekl otci smutným hlasem.

„Neměl jsem náladu, ale moc se ti omlouvám. Taky bych tě rád viděl...“ řekl skrytě, aby nevyznělo, že nemá náladu na svého syna ani na ostatní.

V okamžiku číšník přinesl muži objednanou kávu a na mladíka jen pokývnul hlavou.

„Prosím,“ řekl tak krásným jemným hláskem a zase se krásně usmál na Pavla a hned popošel vedle k lidem, kteří chtěli platit.

„Tati, tak já dneska za tebou přijdu,“ navrhl mu syn do telefonu.

„Tak dobrá...“ a oči mu zůstaly na číšníkovi a usrknul z kávy.

Mládenec rychle sečetl čísla a poohlédl se po krásném muži.

„Já budu končit. Tak přijď ke mně okolo páté,“ podíval se na hodinky.

David souhlasil s otcovým návrhem, ale než mu ještě stačil něco říct, tak mu do toho otec skočil:

„A přijď s Hankou, rád ji rovněž uvidím,“ rozloučil se synem po telefonu.

Pomalou dopil svou kávu a vytáhl peněženku z náprsní kapsy u saka a mávnul s ní na mládence. Zákazníci mezitím odešli a číšník otočil účtenku na druhou stranu, kam napsal své telefonní číslo.

„Hned jsem u Vás...“ a účtenku si schoval do kapsy.

To muž stačil zpozorovat a bylo mu divné, proč si mladík dával účtenku do kapsy. Hoch stanul před svým hostem a vydechl:

„Vy jste měl tu tureckou kávu, že? Tak to bude dvacet pět korun.“

Host otevřel peněženku a dal číšníkovi deset korun dýžko.

„To je dobrý...“ hodil na mladíka úsměv.

Číšník se docela podivil, že dostal tak velký tuzér a vřele mu poděkoval:

„Díky moc!“ A vyndal z kapsy účtenku. Tou stranou, kam napsal své telefonní číslo, ji dal muži pod nos.

Mladík to nevydržel a zatykal mu:

„Zavolej mi, nebo mi napiš, jestli máš zájem? Budu čekat...“
pošeptal muži do ucha.

Zákazník nenacházel žádnou odpověď, když tohle slyšel z úst mladíka a zůstal jako zkamenělý. Číšník odešel a host se zvedl a stále nechal upřené oči na telefonním čísle, co mu dal mládenec.

Při odchodu se ještě jednou po něm se ztuhlým výrazem podíval, až mu číšník z dálky naznačil rukou, aby mu zavolal. Muž na to neudělal nic, ani žádný náznak, jen přetočil zrak na papír a vyšel ven na ulici.